

Π.—Σκιά τοῦ μαρτύρου σπητῆ καὶ περιπλανωμένη
 ἔσ' τὸν Ἀθῶνιν τοὺς κόμους,
 ἀπὸ τῆς Πύλας τῆς Χρυσῆς μὲς ἡλθεσ κορυφαμένη
 κ' ἀπὸ τοῦ Ἰπποδρόμου.

Σκιά, ποῦ σ' ἐξμνήσκαμε
 γιὰ κλέη προηγουμένη,
 σκιά, ποῦ σέ ζυπνήσαμε
 εἰς τὰ καλὰ καθύμενα.

Ἡ σπάθη κ' ἡ πορφόρα σου κ' ἡ περικορυφαία
 καὶ τῆλλα σου τὰ κλεα,
 ζε βοῦξ ἀσσύ, σὲ βεβαίω, προπάτορ Κωνσταντίνε,
 πῶς πανοπλία μοναχὰ γιὰ Καραγάλλου εἶναι.

Κόσμος τριγύρω σου γιὰ
 καὶ σὺ βροντᾷ καὶ λάμπει,
 καὶ θέλει σώνει καὶ καλὰ
 ἔσ' τὸ Πικραμένο νῆμαρ.

Κύτταζε τὴν Κυβέρνησιν, τὴν μίξιζαν, τὴν ἤττονα,
 κ' ἐμένα τὸν ἄγιτωνα.

Βλέπε τὸν γλόμπο τῆς Βουλῆς, βλέπε τὰ νομοσχέδια
 καὶ τὸν ρητόσαν τοὺς θυμούς...
 εἰς τούτους ἴδρυσε βωμούς
 ἢ σύγχρονος ἀνείδει.

Μαζὶ μὲ τὸν δικέφαλο τὸν πολυδοξασμένο
 πέτα ἔσ' τὸ Βουλευτήριον τὸ πατριωτικὸ
 ἢ ἀκούσῃ τὸν Πικυλόπουλο, ἢ ἀκούσῃ τὸν Ψημένο,
 νὰ συζητοῦν περιφορεῖς γιὰ τὸ σπαριδικιό.

Ἄκου καὶ μὴ σπαριδικούς,
 καὶ βλέπε μας εἰρηνικούς
 πολλῶν γειτόνων
 γειτόνας,
 πολλῶν ἤττωνων
 ἤττονας,
 μὰ καὶ κρειπτόνων
 κρειπτόνας.

Βλέπω θυμὸς πῶς πυρπολεῖ,
 σκιά, τὰ μάγουλά σου,
 πῶς ἐκηλίδωσαν πηλιὶ
 ἄγκαντα πέδιλά σου.

Πάτα τῶν νομοσχεδίων τὸν καινούριον τὸν σωρ,
 πάτα σὲ χαρτὰ μεγάλη χαρτομάντιδος φυλῆς,
 ὁ Κορφατῆς τὰ μαζεῖ καὶ τὰ κάνει φουσερῶ,
 κ' ἀρίζεται μ' ἐκεῖνα μὲς ἰσὴν λαορὰν τῆς Βουλῆς.

Κύττα τοὺς καπνοὺς τῶν στόλων, τοὺς καπνοὺς τῶν κεφαλῶν,
 παρευρίσκου ἑσὶς πωλήσεις τῶν ἀγρήστων μας ὕλων,
 κ' ἐνδυνάμωμε κ' εὐλόγεις τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ρωμοῦ
 γιὰ τὸν φόρο τοῦ ψωμοῦ,
 καὶ γιὰ τοῦτον, Αὐτοκράτορ, ἢ ἀγωνίζετ' εὐκλεῶς
 ὁ κυρίαρχος ἐκεῖνος, ὁ κατ' Ἀττικῶν λέως.

Φ.—Κ' ἐγὼ λοιπὸν σὲ προσφώνω, σκιά σκιῶν ἀρχαίων,
 ἀλλὰ διὰ βραχίων.

Ποτὲ μου δὲν τὸ πίστευα, μηδὲ ἴσ' τὸν νοῦ μου τῶχα
 μὲς ἑσ' τοῦ χρυσοῦ τοὺς ἐκπεμους καὶ ἑσ' τῆς Βουλῆς τὴν βόχα
 πῶς κόλλυβα θὰ κάνωμε καὶ γιὰ τὸν Κωνσταντῖνο,
 κ' αὐτοὺς ποῦ σ' ἐμνημόνευσαν τοὺς ἔχω γιὰ τὴν Τῆνο.

Ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα τὸ τόσα ζαφρικά μας
 πῶς θὰ μᾶς ἔλθουν μὲς ἴσ' τὸν νοῦ τὰ παιδικιστικά μας
 κ' ἐκεῖνη τῆς ἀλώσεως ἡ φρικαλέα Τρίτη
 καὶ πῶς θ' ἀνησυγήσαμε καὶ σὲ τὸν μακαρίτη.

Μάθε γιὰ τὸ Ρωμαϊκὸ πῶς ἐνηλικιώθη,
 τῆς ἡλικίας τῆς μικρῆς δὲν τὸ κεντοῦν οἱ πόθοι.
 Μεγάλωσε μὲ τὸν καιρὸ, παιδιὸς δὲν ἔχει φρόνημα,
 κ' ὑπόσχεται διὰ παντός πῶς θὰ καθίσῃ φρόνιμα.

Γιὰ ἄμνησ' τοῦ μακρὰ του, τὴν Ἰδέα τὴν Μεγάλην,
 ποῦ κινεῖς ἀπ' τὸ μακρὸ τοῦ δὲν ἔμορφεσε νὰ τὴν βγάλην.
 Πλὴν σωφρόνως ἐκ τῆς πείρας ἐδιδόγη τῆς μακρῆς
 ἢ ἀποβάλη τὰς ἰδέας, τὰς μεγάλας καὶ μικρᾶς,
 τὸ πολὺ νὰ λέη δοξαίης τοῦ καιροῦ τοῦ τοῦ φευγᾶτου,
 νὰ χῆ στόλους νὰ κενπίζου καὶ νὰ κόβεται, σ' αὐτὰ τοῦ.

Δὲν πλανᾷται τόρα πλεῖον μὲ τὸν πρώτον τοῦ τῶν χρόνων
 τὴν ἀπάν τὴν ὥραϊαν,
 κ' ἐρωτᾷ τοῦ φράγκου μόνον
 τὴν τιμὴν τὴν ἀγοράϊαν.

Κοντὰ σου μὲ καλεῖς νάθω, τὴν κεφαλή μου γέρνω,
 κ' ἂν θὰ μὲ δώσῃ φακέλο μετὰ χαρῆς τὸ πέρω.
 Μὲ τοῦτο θ' ἀνακουφισθῶ μὲς ἑσ' τὸν παρῶντος σάλους,
 ὅσο γιὰ τέτοια πέρομε κ' ἀπὸ προγόνους ἄλλους,
 καὶ μὲ τὰ γραμματόσημα ἑσ' μετ' ὀλίγον μέλλον
 θὰ κάμωμε καὶ συλλογὴν προγονικῶν φακέλων.

Γιατὶ κοντὰ σου μὲ καλεῖς, γιὰ νὰ μὲ φακελώσῃς;
 φακελώσε κ' ἀπὸ μακρῶν τὸν μακρῆτην τῆς γλώσσας—
 θέλω νὰ σκίψω πρὸ θυμὸς ἑσ' τὸ μέγα θέλημά σου,
 ἀλλ' ὅμως εἶμαι βέβαιος πῶς ἂν ἔλθω σιμά σου
 θὰ σπᾶθ φράγα Καίσαρος τοῦ Φασουλλῆ τὴν μούρη...

(Εἶπε, κ' οἱ δύο τόκοισιν αὐτοστιγμῆ κομποῦρι,
 κ' ἐφώνηζαν ἀσθμαίνοντες: πῶς ἔτσι δίχως λόγο
 νὰ κάνωμε μνημόσυνο γιὰ τὸν Παλαιολόγο.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἄ Γεωργιάκις Ἐμπεριόκις, ἕνας νέος ζηλεμμένος
 καὶ πολὺ χαριτωμένος,
 εἰς τὴν Ἄνδρον ἐνημερεύθη τὴν Χαρίτωνος Ἐλένην,
 μ' ἀρετῶν σπανίων πλοῦτον καὶ χαριτῶν προκισμένην,
 κ' ὁ Ῥωμῶν ἐπιχαρίτως ἐκ τῆς χώρας τῆς εὐσάνδρου
 τοῦ χαριτωμένου ζεύγους ἐχαιρέτησε τῆς Ἄνδρου.

Τῆς Βαλκερικῆς ἐκείνης τὸ μεγάλο μυστικὸ,
 Ξενοπούλου τοῦ Γρηγόρη νέο δρᾶμα τεχνικό,
 μὲ Λομβάρδους, μὲ Κοντίσσαις, μὲ χροῖαν Λακωνικὴν,
 προσεχῶς θὰ τὸ διδάξου εἰς τὴν Νέαν τὴν Σαηνήν.